

**TOM
WINTER
MET
OPEN
ARMEN**

ROMAN

Eén familie, één monumentale storm

Over het boek

Jack en Meredith zijn een tweeling, met eigenlijk als enige overeenkomst dat allebei hun levens op hun kop staan. Jacks succesvolle carrière in de reclame dreigt in te storten en datzelfde kan gezegd worden van Merediths wereld, waarin de yoghurt die in de koelkast staat te beschimmelen, helaas net iets te veel lijkt op haar huwelijk. Ondertussen zijn haar kinderen vooral druk met het online daten (dochter) en het opzetten van dieren (zoon). Daar lijkt ze dus weinig van te kunnen verwachten, tenzij een vakantie met hun vader nog voor wat verandering zorgt.

Hun leven lang hebben Jack en Meredith gedacht dat hun eigen vader dood was. Maar een opmerking van een onbekende leidt plotseling tot grote twijfel. Omdat hun moeder aan het wegzakken is in de nevelen van dementie, wordt het de twee niet makkelijk gemaakt om antwoorden te vinden. En als de waarheid zich dan toch begint te openbaren, ontdekt de tweeling dat wat je vindt niet altijd hetzelfde is als wat je zocht...

Over de auteur

Tom Winter werd geboren in Engeland en is freelance copywriter. Na vijftien jaar in Hong Kong en Shanghai te hebben gewoond, woont hij momenteel in Berlijn. Hij debuteerde in 2013 met *Onbezorgd. Met open armen* is zijn tweede roman.

Van dezelfde auteur

Onbezorgd

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Tom Winter

Met open armen

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Arms Wide Open

Copyright © Tom Winter, 2014

First published in the UK by Corsair,
an imprint of Constable & Robinson Ltd., 2014

Vertaling

Catalien en Willem van Paassen

Omslagbeeld

© Lineartestpilot

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0197 3

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Stefano en Iside

Mijn soort van gekte

1

Meredith

Het is donderdagmiddag en Meredith zit naar een potje yoghurt te staren. Dat staat al bijna een jaar in de koelkast, achtergelaten door haar man op dezelfde dag dat hij haar ook achterliet. Het staat daar ongeopend en onaangeroerd. Behouden als bewijs op een plaats delict. Bedekt met de onzichtbare vingerafdrukken van de man die ze nog steeds liefheeft.

Haar twee kinderen hebben er de afgelopen maanden natuurlijk over geklaagd. Jemima's afkeer is gemakkelijk af te doen als pubergedrag; ze vindt alles walgelijk. Het zal vast niet lang duren voor zelfs het hebben van een koelkast een aanslag is op een van haar pas ontdekte gevoeligheden: misschien een tijdelijk mededogen met Chinese fabrieksarbeiders, of een afkeer van de kapitalistische maatschappij en haar gemakzuchtige witgoed.

De kritiek van Luke was verrassender, vooral omdat het hier ging om een jongen van elf jaar die zelden een mening over iets gaf. Anders dan zijn zusje, vond hij het niet 'walgelijk', 'ziek' of een 'bewijs van een kolossale midlifecrisis'. Hij vond het gewoon 'ongezond'. En Meredith voelde zich bij die simpele diagnose naakt en doorzichtig, en wist niet zeker of hij op de yoghurt doelde of op haar.

Maar zie, na al die tijd staat het nog steeds in de koelkast. En Meredith staart er nog steeds met regelmaat naar en weet niet meer goed wat het eigenlijk vertegenwoordigt, maar wel dat de veranderende inhoud een passende parallel met haar eigen leven vertoont: een langzame vloeibaarwording, de on-

omkeerbare dood van iets goeds. En dat alles gebeurt achter een smetteloze buitenkant. Een bacterieel armageddon, perfect ingetoomd door een vrolijk plastic potje met een glimmend aluminium dekseltje.

Jemima

Jemima komt thuis uit school en treft haar moeder in deze toestand aan, starend naar de koelkast, zo gebiologeerd dat ze niet eens merkt dat er iemand naar haar kijkt.

Jemima zegt niets en trekt zich stilletjes terug in haar kamer, denkend aan haar vader terwijl ze met twee treden tegelijk de trap op springt. Het klopt niet als je zegt dat hij een jaar geleden is weggegaan, hij had hen al veel eerder verlaten, was misschien zelfs nooit bij hen geweest. Als professor in de astronomie had hij er nooit een geheim van gemaakt dat het heelal aantrekkelijker was dan familieruzies; dat hij de problemen van de planetaire fysica minder ingewikkeld vond dan de gedachten en gedragingen van zijn eigen kinderen.

Sinds hij maanden geleden bij een andere vrouw is ingetrokken, heeft Jemima andere manieren bedacht om zijn plaats op te vullen. Eerst was het alleen maar een grap: ze had een foto van een website geplukt en deed zich voor als Lucy, een blondine van begin twintig met het soort glimlach dat voor veel mensen van alles betekent. Maar Lucy was een instantsucces op datingsites en Jemima veranderde van de ene dag op de andere van een meisje dat door haar vader wordt genegeerd in een vrouw die omringd wordt door mannen, die haar allemaal bereidwillig een luisterend oor en een schouder om op uit te huilen bieden. Oké, dat doen ze natuurlijk in de verwachting dat Lucy hun die aandacht ooit op handen en voeten met rente terugbetaalt, maar hoop doet leven, en voor iedere man die de jacht opgeeft, begint een nieuwe haar te verleiden.

In de beslotenheid van haar slaapkamer zet Jemima haar computer aan en checkt ze haar e-mail. Er is een bericht van

een van haar nieuwste bewonderaars, die zo snel mogelijk iets met haar wil gaan drinken. Ze kent het antwoord zo goed dat ze het bijna zonder na te denken typt: ‘Ik zou het heel leuk vinden om je te zien, maar ik ben beschadigd uit een relatie gekomen en wil nu niet te hard van stapel lopen.’

Het is een handige zin, maar ze kan hem na het uitwisselen van steeds meer vertrouwelijkheden niet maandenlang blijven gebruiken. Vorige week nog had ze een van haar trouwste aanbidders na maanden corresponderen gezegd dat ze hem nog steeds niet kon ontmoeten omdat ze net terug was uit India met een ernstig geval van chlamydia. En hoewel ze hem later op het hart drukte dat ze cholera had bedoeld, was het kwaad al geschied. Dat zijn de gevaren van je ouder voordoen dan je bent.

Jack

Jack heeft niet alleen een moeilijk jaar, hij heeft een *Hindenburg*-moment: de afgelopen maanden is hij er door schade en schande achter gekomen dat het leven uit zeer licht ontvlambaar materiaal bestaat. Nadat hij zijn carrière in vlammen zag opgaan, moest hij toezien hoe het vuur zich over alle andere gebieden van zijn zorgvuldig ingerichte leven verspreidde en dat zo verminkt en versmolten achterliet dat er forensische vakkennis voor nodig was om de link tussen heden en verleden te kunnen ontwaren.

Dit alles overdenkt hij terwijl hij in de badkamerspiegel kijkt, ongeschoren en met een slaperige blik, halverwege de middag en net uit bed.

Twintig minuten geleden had hij tenminste nog een vriendin, maar ze heeft de relatie zojuist beëindigd met een cocktail van terminale minachting: een gulle handvol krachttermen, geschud met ijs en zonder klontjes geserveerd. En toen de deur achter haar dichtsloeg, dacht Jack alleen maar dat hij zich niet eens kon herinneren hoe ze heette.

Zijn komst op kantoor geschiedt ongemerkt. Iedereen gaat ervan uit dat hij op een soort langdurig verlof is, maar geneigd is om telkens langs te wippen omdat hij nu eenmaal een van de oprichters van het bedrijf is en kan doen waar hij zin in heeft.

De nieuwelingen denken dat dit het luizenleventje van een geslaagd man is. Alleen zijn tijdgenoten weten beter. Wanneer zij 'er even tussenuit' zeggen, is dat meer een eufemisme voor 'de scherpte kwijt'; de man die ooit creatieve ideeën uitspuwde als een boorplatform merkt nu dat de bron is uitgeput.

Jack is bezig met een spelletje *Angry Birds* wanneer Harry, zijn zakenpartner, zijn hoofd om de geopende deur steekt. 'Zeg, Jack? Ik had je niet zo snel terug verwacht.'

Jack weet dat dit Harrytaal is voor 'Ga alsjeblieft weg voor je brokken maakt'. In de maanden voor hij verlof had genomen, had Jack naar steeds wanhopiger middelen gegrepen om de ideeënstroom weer op gang te brengen, een soort creatief fracken waarbij hij steeds grotere hoeveelheden alcohol dronk in de hoop een reactie op te wekken. De ideeën bleven uit maar de missertjes stapelden zich snel op, zodat zijn aanwezigheid op kantoor een tijdje even welkom was als vliegende tering.

'Hoe was Saint Lucia?' vraagt Harry, terwijl zijn lichaamstaal – onhandig hangend in de deurpost, half erin, half eruit – aangeeft dat dit slechts een kort babbeltje is voor Jack weggaat en iets gaat doen. Maar niet hier.

'Warm,' antwoordt Jack, zijn hersens pijnigend om iets meer te kunnen zeggen over een reisje dat hij niet heeft gemaakt. 'Goede cocktails.' Hij registreert Harry's blik. 'Maar het waren er niet veel.'

'Luister, de jongens bereiden een belangrijke pitch voor volgende week voor. Ze hebben niet veel tijd om gezellig met je te kletsen.'

'Tuurlijk, ik wilde alleen maar even hier zijn, snap je.'

Stilte. 'Het was een zware dag.'

'Weet je, je zou nog een keer op vakantie moeten gaan.' De sfeer verkilt. 'Ik zeg niet dat het een slecht idee is om hier te

zijn...’ En nu hapert hij omdat ze allebei weten dat Jack de afgelopen maanden heeft gegrossierd in slechte ideeën. ‘Wat ik wil zeggen,’ vervolgt hij, iets te hard proberend om kameraadschappelijk en geruststellend te klinken, ‘is dat je snel genoeg weer aan het werk zult zijn. En dan heb je geen tijd meer, dus carpe diem! Ga skiën of zo. Maak een zeiltocht rond Tahiti.’

Jack kijkt hem aan, nuchter genoeg om te beseffen dat dit zijn cue is om nog een maand of langer op te rotten. ‘Ja,’ antwoordt hij. ‘Misschien heb je gelijk.’ En hoewel hij nergens heen wil en eigenlijk nergens meer heen kan, weet hij een glimlach te produceren. ‘Ik zal je een kaartje sturen.’

Luke

Het is niet zomaar een sigarettenpeuk, het is een verhaal, Luke weet het zeker. Hij hurkt op de grond naast een telefooncel en kijkt nog eens goed. Hij was niet gewoon uitgedrukt, hij was in het beton fĳngestampt met een kracht die aan wraakzucht doet denken.

Luke vraagt zich af of degene misschien stond te bellen met iemand die hem kwaad maakte. Of misschien voelde hij zich schuldig dat hij rookte: nog één trekje, en dan alle sporen uitwissen. Hij pakt voorzichtig de snippers op en ziet vege lippenstift – en wat voor lippenstift! De kleur doet hem denken aan kermisattracties en feestballonnen.

Hij stopt hem veilig in een hersluitbaar zakje en weet nog voor hij opkijkt dat hij weer publiek heeft: dezelfde oude vrouw die vaak voor het raam van haar woonkamer staat te kijken hoe hij de grond rond de telefooncel inspecteert. Soms staat ze daar zelfs met dezelfde lege blik als andere jongens van school hem stompen of zijn tas over de dichtstbijzijnde muur gooien.

De oude vrouw en hij hebben een paar tellen oogcontact, maar Luke kan zoals altijd niet peilen of zijn aanwezigheid haar interesseert of verontrust.

Hij overweegt voor de zoveelste keer naar haar te zwaaien, maar bedenkt dan dat ze het misschien voor een of ander

handgebaar zal aanzien. En ja, hij zou ook gewoon kunnen glimlachen, maar gezien de afstand tussen hen zou dat zo'n theatrale, overdreven glimlach moeten zijn dat hij er misschien alleen maar bedreigender door zou lijken. Dus loopt hij maar weg, mijmerend over wat zij van de geheimzinnige roker weet.

Een paar straten verderop doet Luke zijn grootste ontdekking van de dag. Precies zo'n auto als oom Jack heeft, onder een boom geparkeerd. Bij nadere inspectie blijkt het niet alleen oom Jacks auto te zijn, maar zit oom Jack er zelfs in, starend naar de lege straat.

Luke staat naast het passagiersportier en blijft even naar hem kijken, maar het is duidelijk dat Jack met zijn gedachten elders is. Ten slotte klopt hij op het raampje.

'Shit!' schreeuwt Jack, duidelijk zo geschrokken dat Luke bedenkt dat zijn oom en hij misschien tóch geestverwanten zijn.

Een moment later opent Jack het portier en kruipt Luke naar binnen.

'Volgens mij mag je zulke taal niet gebruiken in mijn bijzijn,' zegt Luke.

'Onzin. Er zijn talloze situaties waarin een grondige vloek de enige gepaste reactie is.'

Luke doet het portier zelf op slot, zowel voor Jack als voor hemzelf. 'We wonen niet in deze straat.'

'Ja, dank je, Luke. Ik ben op weg naar jullie huis.' En dan, misschien in het besef dat zelfs een kind kan zien dat de auto stilstaat, voegt hij eraan toe: 'Ik probeer... probeer in de juiste stemming te komen.'

Ze zitten even zwijgend naast elkaar. Twee mannen in een wijkplaats.

Jack neemt met een grimas de straat in ogenschouw, de keurig geschoren heggen en glimmende Volvo's. 'Op een dag zul je beseffen dat je deze plek ongelooflijk haat. En vanaf dat moment zal je leven nooit meer hetzelfde zijn.'

Luke weet niet goed wat hij met dit advies aan moet en con-

centreert zich dus maar op de manier waarop Jack het zegt: hoe zijn stem in een droevige stilte verdwijnt, zodat Luke niet weet of Jack hem probeert te vertellen dat hij op een dag iets voorgoed zal vinden of juist verliezen.

2

Wanneer Jack en Luke thuiskomen, is Meredith nergens te bekennen, maar de keuken is bezaaid met sporen van haar recente aanwezigheid: een grote mand vol was, zo schoon dat de lucht ernaar ruikt; een afgebroken poging tot huishoudelijk werk, het strijkijzer niet in het stopcontact maar nog warm als je het aanraakt.

Jack loopt naar het raam en weet al dat ze op de betonnen vlakte van haar achtertuin zal zijn, gebogen over een van de trogjes die in haar wereld voor bloembedden doorgaan.

Toen Meredith en haar man hier net woonden, hadden ze de achtertuin optimistisch de ‘ruimte om gasten te ontvangen’ genoemd, maar die lijkt welbeschouwd meer op een executieplaats in het klein: de perfecte ruimte om mensen samen te drijven en neer te knallen. En toch staat Meredith daar vol bewondering te werken, het is alsof zij de enige is die ziet wat het in werkelijkheid is: geen treurige betonnen loopgraaf maar eerder een betoverde tuin, een onzichtbaar koninkrijk.

Jack roept haar toe: ‘Je hebt een gast voor het avondeten.’

‘Hallo daar, ken ik jou? Wat een leuke verrassing.’ Ze komt moeizaam overeind en omhelst hem stevig. ‘Ik maak vanavond een vispastei, maar het is zulk lekker weer dat ik eerst wat wilde tuinieren.’ Ze staan een paar tellen zwijgend bij elkaar naar een bloembed te kijken dat weinig meer dan koude, donkere modder en een paar dode planten bevat. ‘Het is natuurlijk winter en er valt niet veel te zien. Maar er is wel een hoop werk te doen.’

Ze veegt een lok uit haar gezicht en smeert onbewust mod-

der op haar voorhoofd. Voor Jack iets kan zeggen, komt Edna, Merediths bejaarde buurvrouw, naar buiten. Ze steunt tegen de deurpost en begint tegen de hemel te mompelen.

‘Allemachtig, ze leeft nog steeds,’ zegt Jack.

‘Ze is best een lief oudje.’

‘Weet je, ik ga vragen of ze misschien iets nodig heeft.’ Meredith kijkt hem verbijsterd aan, duidelijk te geschokt voor woorden. ‘Ik bedacht op weg hiernaartoe dat ik maar eens wat liefdadigheidswerk moest gaan doen. Om mensen mijn goede kant te laten zien en... nou ja, zielige, treurige mensen te helpen.’ Hij werpt weer een blik op de oude vrouw. ‘En waarom zou ik niet nu beginnen?’

Helaas voor Jack wil Edna alleen over de Tweede Wereldoorlog praten, die volgens haar nog steeds overal om hen heen woedt.

‘Daar heb je weer van die vliegende bommen,’ zegt ze. Ze kijken naar een vliegtuig van British Airways dat hoog boven hun hoofd op Heathrow afkoerst. ‘Je moet je pas zorgen gaan maken als de motoren stilvallen.’

‘Daar is iedereen het wel over eens,’ zegt Jack.

Edna’s hond komt naar hen toe, een oud beestje met melkwitte staarogen en oprukkende schurftplekken.

‘Je hond ziet er nogal ziek uit,’ zegt Jack.

‘Reggie? Die gaat dood.’

‘Zei de dierenarts dat?’

‘Wat moet ik met een dierenarts? Je ziet zo ook wel dat hij het niet lang meer zal maken.’

Ze mompelt afkeurend over Jacks domheid en kijkt weer naar de hemel, de wolken afspeurend naar meer onheilsboden.

Het enige blijk van vriendelijkheid komt van Reggie. Hij spitst zijn oren bij het horen van Jacks stem en draait zijn kop min of meer zijn kant op. Jack glimlacht hem bemoedigend toe, al weet hij dat een blinde hond daar weinig aan heeft, maar het lijkt hem toch gepast.

Zo blijven ze een tijdje staan, Edna turend naar de hemel

terwijl haar hond de wereld probeert te duiden met de paar zintuigen die hem nog resten.

‘Zeg eens, kan ik misschien iets voor je doen?’ vraagt Jack, die ongeduldig wordt.

Edna staart naar een Qantas A380 die komt aanvliegen. ‘Mijn God, komt er dan geen eind aan Hitlers waanzin?’

Voor hij zelfs maar beseft wat hij zegt, hoort Jack zichzelf met de stem van een overwerkte leraar op een dovenschool tegen Edna brullen: ‘Kom vanavond gezellig bij ons eten.’

Jack zou de eerste zijn om toe te geven dat hij een beperkt begrip van vrouwen heeft. Na jarenlange oefening weet hij inmiddels wat ze fijn vinden, op alle gebieden, maar ook dat hun emoties voor hem onpeilbaar gevarieerd en verwarrend zijn.

Dit is beslist het geval wanneer hij kijkt hoe Meredith staat te koken. Tot voor kort leek ze oprecht blij om hem te zien: nu doen al haar bewegingen aan een zucht denken. De vorige keer dat ze zich zo gedroeg was tijdens een veel eerder bezoek, toen hij dronken was en een van haar lievelingsvazen had gebroken. Ze had weliswaar gezegd dat ze het hem vergaf, maar hun relatie kreeg, net als de vaas zelf, een zweem van restauratie: een vage lijngeur en een web van veelzeggende barstjes.

‘Stel dat ze had willen komen?’ zegt Meredith. ‘Ik snap niet wat je bezielde.’

‘Na zo’n reactie zou ik zijn teruggegaan om haar te zeggen dat we ons hadden bedacht.’

‘Jack!’

‘Ze herinnert zich vast niet eens meer dat ik het heb gevraagd.’

‘Wordt dit je aanpak bij al je liefdadigheidswerk? Je neemt gehandicapte kinderen mee naar het park en laat ze daar dan achter omdat je je hebt bedacht?’

‘Waarom behandelt iedereen me alsof ik een soort monster ben?’ Hij verheft zijn stem om te voorkomen dat ze antwoordt. ‘Zeg nou zelf, zou een monster een oud dametje te eten vragen?’

‘Dat hangt af van de motieven van het monster, denk ik.’

‘Het gaat toch om geven en nemen? Geven maakt gelukkiger.’

‘Dus die uitnodiging was vooral voor je eigen genoegen?’

‘Nee,’ zegt hij op een toon die ja betekent. ‘Misschien heb ik nu behoefte aan wat plezier. Misschien kom ik naar jou, mijn enige familie, omdat ik in de greep ben van een plezierrecessie. Is dat zo vreemd?’

Meredith lijkt hierover na te denken, wordt wat milder. ‘Ik ben eerlijk gezegd verrast dat je tijd voor ons hebt.’

‘Ik heb een paar maanden vrij genomen.’

‘Wat vreselijk aardig dan dat je hier komt terwijl je op een strand in de Caraïben had kunnen liggen.’

‘Ik ben vorige week teruggekomen.’ Hij ziet de verontwaardiging op haar gezicht, en praat snel verder. ‘Luister, gaat dit over die vaas?’

‘Waar heb je het over, Jack? Dat was jaren geleden.’

‘Maar je hebt het me niet vergeven, hè?’

‘Natuurlijk wel.’

‘Melly...’

‘Hij was victoriaans! Hij had twee oorlogen overleefd en bovendien een stel kinderen, iets waarvan een huisvader zou begripen dat het nog veel bijzonderder was. En toen kwam jij langs. Honderddertig jaar aan perfectie vernietigd door mijn dronken middelbare broer.’

Jack kijkt gekwetst. ‘Ik ben niet middelbaar!’

‘Je bent drieënveertig. Hoe oud denk je eigenlijk te worden?’ Er daalt een ongemakkelijke stilte neer in de keuken. ‘Maar goed, je moet het van de positieve kant bekijken. Je bent mijn tweelingbroer en je ziet er op een of andere manier vijf jaar jonger uit dan ik.’

Jack is geneigd te zeggen ‘Het lijkt eerder tien jaar’, maar dit lijkt daar niet het juiste moment voor. Hij kijkt zwijgend toe hoe ze een bakblik laag voor laag met vissticks en geraspte kaas vult, tot ze alles ten slotte bedekt met aardappelpuree. ‘Ik dacht eerlijk gezegd aan iets anders toen je zei dat we vispastei aten.’

Meredith vat dit kennelijk op als een compliment. 'Ik weet het, het is zo gemakkelijk, hè?' Ze kijkt met oprecht plezier naar het blik. 'Het is in een ommezien klaar.'

'Als je wilt, zal ik morgen koken.'

'Je zei niets over logeren.'

'Kan dat niet?'

'Jawel, hoor. Dat komt zelfs heel goed uit. De kinderen gaan op zaterdag met hun vader mee.' Ze schijnt zijn verontruste blik niet eens op te merken. 'Ik ben blij met het gezelschap.' Ze stort zich nu op de vaat met de efficiëntie van een afwasmachine. 'En ik ga morgen bij mama op bezoek. Ze zou het heerlijk vinden om je te zien.'

'Ze zou het ook heerlijk vinden als ze nog wist wie we waren, maar dat zal helaas niet het geval zijn.'

'Jack, ze is stervende.'

'Alleen in de zin dat we allen stervende zijn.' Hij bijt een nagel af, een gewoonte uit zijn kindertijd waarin hij onlangs is terugggevallen. 'Dat heet veroudering, de afbraak van het leven in slow motion.'

'Toe, je weet dat er meer aan de hand is. Ook al zegt ze niets meer, ik hoop nog steeds dat ze ergens daarbinnen zit. Dat ze zich van ons bewust is. Dat ze zich ons herinnert.'

Jack kijkt naar haar en voelt voor het eerst vandaag niets dan medelijden: voor deze volwassen vrouw, die nog altijd wil geloven in de goedheid van hun moeder; een eeuwig kind dat keer op keer afgewezen kan worden en toch steeds teruggaat in de hoop op een knuffel.

'Melly,' zegt hij, 'als ik haar was, zou ik alles liever vergeten.'

Vijf jaar eerder, 2007

Het heeft iets van een groteske carnavalsstoet, zoals ze de stilte van dit oord komt binnenvallen met twee woedend krijsende kinderen en bovendien een man die voortdurend zegt hoe vreselijk hij het hier vindt. Meredith heeft het gevoel dat zijn ongenoegen het hele verzorgingstehuis doorstraalt: nog maar net binnen en nu al popelend om weer weg te gaan.

‘Ik begrijp echt niet wat we hier komen doen,’ zegt hij, die man die naar het schijnt alles weet, die begrijpt wat het heeal bij elkaar houdt, maar die geen benul heeft van de band tussen Meredith en haar moeder.

‘Soms begrijpt ze het nog wel,’ is Merediths enige antwoord. Ze zigzaggen hun weg door de conversatiezaal, waar elke stapstoel resten van een leven bevat, en vinden haar moeder bij de schuiframen aan de andere kant van de zaal.

Ze mompelt iets over worteltjes als Meredith zich voorover buigt om haar te kussen; de kinderen en hun vader op veilige afstand als gruwelende toeschouwers op het slagveld van de ouderdom.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag, mama.’

Het mompelen houdt aan, als een machine die niet meer doet wat hij moet doen maar waarvan de onderdelen tenminste nog bewegen. Meredith luistert naar de onsamenhangende monoloog, de zwakke echo's en ruis van een geest die er niet meer is, en het lijkt haar nu logisch dat er steeds minder mensen op bezoek komen, omdat er steeds minder van haar moeder te bezoeken valt.

‘Is dat opa?’ vraagt Luke en hij wijst naar een van de bewo-

ners, een oude man wiens ogen strak op de hemel zijn gericht.

‘Nee, lieverd,’ antwoordt Meredith, die bij voorbaat droevig wordt van de woorden die zullen volgen. ‘Opa is lang geleden gestorven.’ De woorden gaan verpakt in een pijn die ze nog steeds niet kan begrijpen: een man die ze nooit heeft ontmoet; een lichaamsdeel dat ze nooit had maar nog altijd mist.

Ze wil zichzelf afleiden en kijkt naar de potplanten op een van de tafels langs de muur. ‘Ze zien er nogal zielig uit, vind je niet? Als ik eraan had gedacht, had ik er een paar meegenomen.’

‘Alle machtig,’ zegt haar man, Alastair. ‘Is het niet genoeg dat je een echtgenoot, twee kinderen en een taart meebrengt? Wil je soms ook dat we wat meubeltjes voor ze kopen?’

‘Ik hou gewoon van planten, dat weet je.’

‘En of ik dat weet,’ verklaart hij met een hoorbare zucht en zo’n duidelijke afkeuring dat ze niet eens hoeft te kijken of hij met zijn ogen rolt.

De kinderen beginnen pas vrolijk te kijken wanneer de verjaarstaart uit zijn doos wordt gehaald; de aanblik van zacht fondantglazuur doet hun jonge gezichtjes stralen. Zelfs Meredith moet ervan glimlachen: een eetbaar kunstwerk.

‘Mijn god, hoeveel heb je daaraan uitgegeven?’ zegt Alastair, zonder een spoor van bewondering in zijn stem.

‘Het is een speciale gelegenheid.’ Ze mijdt zijn blik terwijl ze het zegt; ze weet niet eens zeker of ze het meent of alleen maar graag wil dat het waar is. Was haar moeder een ander soort mens geweest, dan hadden ze nu op zijn minst een welbesteed leven kunnen vieren. Nu zijn ze hier echter vanwege... wat? Het zou liefde moeten zijn, maar dat kan niet waar zijn want ze voelt nu geen liefde.

Ze geeft de kinderen een bordje met taart en brengt er ook een naar haar moeder. ‘Kijk eens aan, mama...’ Ze schept een vorkje vol en kijkt hoe haar moeder begint te kauwen, op haar gezicht geen spoor van waardering dat dit een behoorlijk dure

taart is en niet een jalapeñopeper of een stuk zeep, om maar wat te noemen. 'Het spijt me dat Jack er niet is. Hij heeft het momenteel heel druk op zijn werk. Maar ik weet zeker dat hij aan je denkt.'

Haar moeder kijkt haar strak aan met haar bleke, blauwe ogen, een vluchtig moment van helderheid. 'Jack...' zegt ze, en het woord komt er onhandig en tuimelend uit. 'Altijd zo'n teleurstelling.'